

АСО ШИКА

ФАРИДА АБИКЕ-ИМИДЕ

Превод от английски език Ирина Денева - Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Ace of Spades*
Copyright © 2021 by Faridah Àbiké- Íyimidé.
All rights reserved.

Превод Ирина Денева - Слав
© Егмонт България, 2022
Редактор Десислава Иванова
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2987-7

На всички чернокожи деца, тънещи в ямата,
отчаяни в опитите си да се откопчат – тази книга
е за вас.

И на майка ми, която първа повярва в мен и ме
възпита в любов към приказките.

„Казват, че животът е пълен с изненади.
Че мечтите наистина се сбъдват.
Но същото важи и за кошмарите...“

Клюкарката

„Знам само, че ако наоколо ми има много бели...
започвам да се притеснявам.“

Бягай

ЧАСТ ПЪРВА

**КУЛАТА ОТ
СЛОНОВА КОСТ**

1

ДЕВОН

Понеделник

Събиранията на учениците в началото на първия учебен ден са най-безползното занимание на света.

А това значи много, защото в академия „Нивеус“ са направо царе на безползността.

Събрани сме в „Лайън Хол“, кръстена на един от спонсорите, които дават пари на частни училища, които не се нуждаят от тях, и чакаме директорът да пристигне и да изнесе обичайната си реч, както следва:

1. Добре дошли отново в училище. Радваме се, че оцеляхме през лятото.
2. Това са новите ви Старши префекти и Главният префект.
3. Ценностите на училището.
4. Fin*.

Не ме разбирайте погрешно. С две ръце съм за добрата организация. Питайте когото и да е от приятелите ми. Поправка – приятеля ми. Почти съм сигурен, че макар да съм в това училище от четири години, никога не подозира за съществуването ми. Освен Джак, който обикновено се гържи така, все едно не съм наред с главата. И все пак го наричам свой приятел, защото

* Fin (фр.) – край. – Б.пр.

се познаваме откакто се помним, и мисълта да съм съвсем сам, е много, много по-лоша.

Но да се върнем на организацията. Падам си по нея. Джак знае за всичките ми ритуали, преди да седна на пианото. Без тях не свиря толкова добре. Това е разликата между моите ритуали и това събиране. Дори и без него животът в „Нивеус“ пак ще си е безкрайна въртележка от клоки, пари и лъжи.

Микрофонът писва пронизително и ме кара да вдигна глава. Предстои да изгубя двайсет минути от живота си на събиране, което спокойно можеше да се ограничи до един имейл.

Облягам се на стола си и впервам поглед във високия блег мъж с мътни черни очи и мазна черна коса, зализана назад с – готов съм да се обзаложа – цял буркан гел, и дълго тъмно палто, почти стигащо до пода, който застава на подиума и ни поглежда, все едно сме плъхове, а той е котарак.

– Казвам се господин Уорд, но вие трябва да се обръщате към мен с „директор Уорд“ – казва котаракът с гладък, хлъзгав глас. Присвивам очи. Какво, по дяволите, е станало с директор Колинс?

Залата се изпълва с объркан шепот и безразлични лица.

– Както, сигурен съм, знаете, директор Колинс подаде оставка точно преди началото на лятната ваканция, и на мен се падна да ви водя през последната ви година в академия „Нивеус“ – завършва котаракът със стиснати устни.

– Значи слуховете са били верни – прошепва някой наблизко.

– Така изглежда... Но чувам, че тия дни центровете за наркомани са много луксозни...

Нищо не бях чул за директор Колинс – изглеждаше си наред. Понякога имам чувството, че съм толкова възгъбен в собствения си свят, че не забелязвам неща, очевидни за всички останали.

– И така – гласът на директор Уорд прокънтява над шепота. – Ще продължим традицията на „Нивеус“ и ще започнем с обявяването на Старшите префекти и Главния префект.

Той се завърта в очакване, а един учител в тесен костюм се втурва към него и му подава кремав пощенски плик. Директор Уорд го отваря, без да продума, и шумоленето на хартията се

превръща в писък, усилен от микрофона. Директорът вади малко листче от вътре и поставя плика на катедрата пред себе си. Започвам да губя интерес.

– Четиримата ни Старши префекти са... – Той замлъква за момент и очите му се стрелват наляво и надясно като черни мухи, хванати в буркан. – Госпожица Сесилия Райт, господин Максвел Джейкътсън, госпожица Руби Ейнсуърт и господин Девон Ричардс.

Отначало решавам, че е сбъркал. Името ми *никога* не се споменава на училищни събирания. Това е най-често, защото събранията се фокусират върху хората, които всички ученици познават и харесват, а ако „Нивеус“ беше декор във филм, аз щях да съм един от епизодичните герои, които дори не се споменават по име.

Джак ме сръчкава в ребрата и ме изкарва от шока. Надигам се от мястото си. Скърцането на гървените седалки изпълва залата и всички погледи се насочват към мен, докато се опитвам да си проправя път напред. Измърморвам „Извинявай“, когато настъпвам нечия дизайнерска обувка, която сигурно струва повече от наема на майка ми, и накрая стигам до центъра, където са се събрали всички старши учители. Маратонките ми скърцат по почти черното гърво на пода. Сърцето ми блъска в гърдите. Леките неловки аплодисменти заглъхват.

Познавам и тримата ученици, застанали до подиума, макар никога да не съм говорил с тях. Макс, Руби и Сесилия са едри, бледи, светлокоси клонинги един на друг и до тях ниският ми ръст и тъмната кожа изпъкват като цирей. Те са от *главните* герои.

Заставам до директор Уорд, който отблизо изглежда още по-страховито, най-малкото защото е неестествено висок и горната част на краката му стига буквално до гърдите ми. Черните му очи се насочват към мен и се впиват в моите, макар лицето му все още да е обърнато напред.

Аз отмествам поглед и се преструвам, че Големият гружелюбен великан от книгата на Дал не се е оказал с мрачен брат на име Уорд.

– За Главния ни префект за годината вече чух доста хубави неща – проточва се гласът на Уорд и превръща изречение с

положително послание в безжизнена поредица от думи, сякаш взета от надгробно слово. – И така, едва ли някой ще се изненада, че Главният ни префект е Чиамака Агебайо.

Облицованата с тъмна гъбова ламперия зала гръмва от аплодисменти, когато Чиамака тръгва към подиума. Виждам армията ѝ от клонинги, настанена на първия ред – всички до един са красиви и кукленски като предводителката си, ръкопляскам в плашец синхрон. Самата тя застава до нас със самодоволно изражение. Почти завъртам очи, но тя е най-популярното момиче в училището, а аз не гържа да си подписвам смъртната присъда.

Помествам се неловко и ми става още по-неудобно, че съм тук. Ако Макс, Руби и Сесилия до един са главни герои, Чиамака е звездата на филма. Нормално е те да са тук. Но аз? Имам чувството, че всеки момент отнякъде ще изскочат хора с камери и ще ми съобщят, че всичко това е постановка, шега. Това би било много по-логично от случващото се в реалността.

Знам, че да те изберат за Старши префект, е все едно да спечелиш конкурс по популярност. Учителите всяка година гласуват за любимците си и те винаги са един и същи тип хора. Всичките са популярни, а аз *не съм* популярен. Дали пък учителят по музика не е казал добра дума за мен? Не знам.

– Както всички знаете, длъжностите на Старши префект и на Главен префект не са нещо, към което може да се подходи небрежно. Голямата власт носи със себе си голяма отговорност. Не става дума само за участието в заседания на съвета заедно с мен или за организирането на събития, или за създаването на добро впечатление в избраните от вас университети. Става дума и за това да бъдете пример за подражание през цялата година, което, сигурен съм, всички вие вече сте, откакто сте дошли в „Нивеус“, и надявам се, ще продължите да бъдете такива дълго след като завършите академията. – Тук директор Уорд успява да разтегли устните си в усмивка. – Моля, аплодисменти за съвета на префектите ни за тази година – казва Уорд и предизвиква вълна от ръкопляскания от морето бледи лица пред нас. Усещам, че няколко души ме гледат, и избягвам погледите им, като свеждам

очи към пода в търсене на нещо интересно за гледане. Това е по-добре от мисълта, че ме гледат няколкостотин души.

Мразя да ме гледат.

– А сега няколко думи за ценностите на училището.

Всички се обръщаме към огромния екран зад нас – както правим винаги, – готови на фона на националния химн да изгледаме списъка с училищни ценности, който се извърта като надписите в края на филм. При нормални училищни събирания обикновено се кълнем във вярогност на флага, но тъй като това е първото за годината, „Нивеус“ прави онова, което умее най-добре – изстисква от ситуацията всяка капка наличен драматизъм.

Екранът е огромен и черен и покрива почти целия прозорец зад сцената. „Нивеус“ е място за среща на лъскавата тъмна гърбова ламперия, мраморните подове и панорамните прозорци. Отвън сградата изглежда стара и обитавана от духове, но вътрешността е нова и модерна и вони на парични излишества. Сякаш изкушава външния свят да надникне вътре.

Следва силно щракване и на екрана изплува огромна снимка: правоъгълна карта за игра с букви А във всеки ъгъл и огромен символ пика в средата.

Това е нещо ново.

Обръщам се и търся с поглед Джак, за да разменим озадачени погледи тип „Какво, по дяволите, става тук?“, но той се взира в екрана, сякаш всичко си е нормално. Всички останали в публиката също гледат екрана напълно безгрижно. Странно е.

– А, май имаме технически проблем... – казва от гърното на залата госпожа Блекбърн, бившата ми учителка по френски. Следват още няколко щраквания и картината се нормализира. От колоните започва да гърми химнът и ние пеем със записа, поставили длан на гърдите си, докато гледаме как пред погледите ни се редят ценностите на училището: **Реснект, Единство, Отговорност, Милосърдие, Ум, Непокосбимост, Гордост, Идеология, Рационалност.**

Това са девет ценности, които липсват на повечето ученици в училището. Включително на мен.

– А сега да чуем речта на Главния ни префект, Чиамака.

При споменаването на името ѝ всички подивяват, започват да ръкопляскаат по-силно отпреди и да крещат, все едно Чиамака е богиня – което според стандартите на „Нивеус“ си е точно така.

– Благодаря, директор Уорд – казва Чиамака и се качва на по-иума. – Първо бих искала да благодаря на учителите, защото ме избраха за Главен префект – никога не съм си и помисляла, че това може да се случи.

Това ще е третата година, в която Чиамака ще е Главен префект. Преди това беше Младши главен префект и след това Главен префект за десети клас – в избора ѝ няма и помен от изненада. Моят избор, от друга страна...

Тя поглежда към учителите с ръка, все още притисната до сърцето от пеенето на химна, и се преструва на изненадана, както прави всяка година.

Очите ми наистина, ама *наистина* искат да се завъртят пред тази сценка.

– Като Главен префект ще положа всички усилия последната ни година в „Нивеус“ да бъде най-добрата досега, като ще започна с благотворителния Бал на снежинките в края на месеца. Тазгодишният съвет на префектите ще се погрижи балът да се превърне в нощ, за която ще се говори години наред.

Публиката започва да ръкопляска, но Чиамака не е свършила. Тя придърпва микрофона по-близо и продължава с монолога си.

– Най-важното, за което ще се погрижа тази година, е да гарантирам, че по-голямата част от финансирането, което получаваме, ще отиде на правилното място. Не бих искала да видя как щедростта на дарителите ни се пропилява. Като Главен префект ще се погрижа хората, които го заслужават – спечелилите математически маратони, състезаващите се в научните конкурси, онези, които *реално* допринасят за развитието на училището, – да се ползват с предимство. Благодаря.

Чиамака приключва речта си с палава усмивка и залата отново гръмва от аплодисменти.

Този път завъртам очи, без да ме интересуват последиците, и съм сигурен, че едно момиче на предния ред с вързана с червени панделки коса ми отправя презрителен поглед.

Префектите остават да изчакаат да си получат служебните баджове, а останалите напускат залата и поемат към първия си час. Гледам ги в лъскавите им нови униформи, с чантите им от алигаторска кожа и с лица от пластмаса. Свеждам поглед към собствените си износени маратонки и протърканото тук-там сако и усещам бодване в гърдите.

Много са нещата, които мразя в „Нивеус“, като например как никои (освен Джак) не живеят в моята част на града и как всички живеят в огромни къщи с бели гървени огради, с готвачи, които им готвят закуската, и шофьори, които ги карат до училище, и безлимитни кредитни карти, прибрани в дизайнерските им раници. Понякога фактът, че прекарвам толкова време в тази среда, ме кара да усещам как вътрешностите ми се сричат, как се натрошават и стават на прах. Знам, че няма полза да сравнявам това, което имам аз, с онова, което имат те, но като гледам толкова демонстрации на богатство и привилегии, започва да ме боли. Опитвам се да се успокоя с мисълта, че няма значение, че съм стипендиант, че не бива да ми пука.

Понякога действа.

Баджовете са с различни цветове. Моят е червен и лъскав и под надписа *Старши префект* пише *Девон*. Префектите, които учителите избират през последната година на випуска, винаги имат високи оценки и в резултат на това неизменно се оказват сред кандидатите за изнасянето на прощалната реч при завършването. Тази година сигурно Чиамака ще изнесе речта, но ми е приятно, че и аз съм сред претендентите. Кой знае – ако мога да стана Старши префект, какво би попречило на Вселената да ми изпълни още едно желание и да ме изберат да изнесе прощалната реч?

Обикновено не си позволявам да мечтая толкова. Разочарованието е болезнено изживяване, а и предпочитам да контролирам нещата, които са по-реалистични. Но никога досега не

съм привличал вниманието на учителите. Нито пък нечие друго внимание, като стана дума. Много ми се отдава да бъда незабележим, никога да не ме канят на купони и така нататък. А сега съм тук, с префектите, и щом това се случва, не мога да не го приема за знак, че тази година ще мине добре... или поне по-добре от последните три. Знак, че може би ще успя да вляза в университет... и да накарам майка ми да се гордее с мен.

Уорд най-сетне ни освобождава и аз изхвърчам в коридора, промушвам се през една тъпла ученица, които още не са влезли в час, и свивам по един от по-пустите мраморни коридори с редици тъмносиви шкафчета. Забавям ход едва когато виждам една учителка да свива към същия коридор. Тя ме поглежда многозначително – прическата ѝ, строго каре, придава на лицето ѝ страховитото осъдително изражение на Една Моуд от „Феноменалните“. После тя ме подминава и аз отново започвам да дишам нормално.

В следващия момент вниманието ми е привлечено от трясването на врата на шкафче и главата ми се завърта към източника на шума. Тъмнокосо момче с тежък грим около очите и изражение, което сякаш ми казва: „Върви на майната си“. Джош? Джаред? Не му помня името, но ми е познат по физиономия.

Той е момчето, което миналата година на годишния бал за единайсети клас дойде ръка за ръка с кавалера си. *Кавалера*. И никой не се впечатли. Хората им се радваха. Единственото, което аз помня, беше как ги погледнах двамата, хванати ръка за ръка, и как ме заля вълна на завист.

Баловете са едно от многото задължителни и безсмислени събития в „Нивеус“, затова като истински мазохист прекарах вечерта да седя на една от пейките в гръното на залата и да ги гледам. Наблюдавах ги как танцуват блус, обвили ръце един около друг, сякаш бяха в пълна безопасност. Сякаш нищо лошо не може да им се случи. Сякаш никой от приятелите им извън училище няма да ги нарани или да им се подиграе. Сякаш родителите им няма да спрат да ги обичат... или да ги напуснат. Сякаш всичко ще бъде наред.

Гърдите ми се бяха стегнали от последната мисъл. Картината пред очите ми се беше размазала и светлините в залата се бяха превърнали в искрящи кръгове. Бях преглътнал сълзите и бързо ги бях избърсал с ръкава на черния смокинг, взет под наем, и бях продължил да ги гледам как танцуват, като някакъв голем воайор. Отместих поглед чак когато болката стана нетърпима.

– Какво? – Един дълбок глас прорязва спомена като нож. Премигвам и виждам момчето пред шкафчето да ме гледа втренчено с още по-раздражено изражение.

Обръщам се бързо и тръгвам в обратната посока, без да смея да погледна през рамо. Защото, първо, Джаред? Джим? – момчето – ме плаши до смърт и второ... В мозъка ми отново изниква споменът за бала, за *преплетените им пръсти*, за *усмивките*. Стисвам очи и се принуждавам да мисля за нещо друго. Като например за часа по музика.

Започвам да се изкачвам по стълбите към първия етаж, където се намира кабинетът по музика, и по пътя изгарям потискащия спомен и изхвърлям пепелта му от главата си.

Тялото ми настръхва, когато виждам тъмната дъбова врата с табелка „Кабинет по музика“, и тъгата се изпарява. Това ми е любимият кабинет, единственото място в цялото училище, където се чувствам у дома си. Има и други кабинети по музика, за записи или солови упражнения, но аз харесвам този най-много. По-просторен е, не толкова самотен.

– Девон, добре дошъл отново и поздравления за новата длъжност! – казва господин Тейлър, когато пристъпвам в стаята. Господин Тейлър е любимият ми учител. Преподава ми музика от осми клас насам и е единственият преподавател, с когото си говоря извън часовете. Лицето му е винаги ведро и усмихнато. – Можеш да започнеш да работиш по годишния си проект заедно с останалите.

Съучениците ми са погълнати от музиката си, някои седнали пред електронните пиана, други, стиснали молив в ръка, записват композициите си на искрящо бели нотни листове. Трябваше да започнем да си планираме проекта за последната

година през лятото и да го покажем в началото на годината. Само че аз прекарах по-голямата част от лятото в работа по материала за прослушването ми за университета, както и във вършене на други, не толкова академични неща.

Зървам мястото си в гръното на стаята, до прозорците – на бюрото стои електронно пиано, а върху гървото със злато са гравирани инициалите ми, Д. Р. Малко хора искат да учат музика, затова не се налага да си делим бюрата и пианата. Винаги съм обичал този кабинет, защото ми напомня на музикалните зали от класическите концерти, които гледам онлайн: помещението е овално, с покрити с кафява ламперия стени. Когато съм в този кабинет, се чувствам като нещо повече от стипендиант. Чувствам се като човек, чието място е точно тук, в този живот, около тези хора.

Макар да знам, че не е така.

– Благодаря – казвам и пристъпвам към пианото, за което съм си мечтал цяло лято. Вкъщи нямам пиано, защото няма място, а и пианата са много по-скъпи, отколкото изглеждат. Сигурен съм, че майка ще ми купи, ако я помоля, но тя вече прави толкова много за мен, а аз имам чувството, че я натоварвам повече, отколкото е редно. Затова извън училище импровизирам – тананикам си мелодии, записвам ги и слушам и гледам музика при всеки удобен случай. Бездруго предпочитам композирането и писането на текстове, но все пак е приятно отново да седна пред музикален инструмент.

Включвам кабела в контакта на стената и пианото оживява със светването на малкия екран в единия ъгъл. Слагам си слушалките, прокарам пръсти по пластмасовите бели и черни клавиши, натискам няколко, от което прозвучава недодялана мелодия, и после се облягам назад, затварям очи и си представям океана. Синьо-зелен, пълен с риба и ярки водорасли. Скачам във водата и тя ме обгръща.

У мен се надига познатото чувство на покой и ръцете ми се протягат към пианото.

И започвам да свиря.